

LLEI D'ESTRANGERIA: CAP A "L'APARTHEID"

Pep Juárez, secretari general de CGT-BALEARS

Aprofitant l'anestèsia social que suposen les festes nadalenques, el 22 de desembre passat va entrar en vigor la Llei Orgànica 14/2003, la segona reforma de la Llei d'Estrangeria, impulsada pel PP i, més o manco d'amagat, amb el vist i plau del PSOE. El seu contingut ha provocat una onada de por, perfectament justificada, entre els col·lectius d'immigrants, i les cues enormes que s'han fet davant les oficines d'estrangeria, per intentar a la desesperada la regularització in extremis, han estat el contrapunt al decorat consumista del mes de desembre.

La nova Llei no dona cap solució al contingent d'estrangers no regularitzats que actualment hi ha dins les fronteres espanyoles. Ben al contrari, es potencien els mecanismes repressius contra aquest col·lectiu, com ara els "Centres d'Internament", dins els processos d'expulsió, que es projecten com a futurs camps de concentració, forats negres per on desapareixeran els drets i les esperances de les persones. Es faculta també l'accés policíac a les dades de les companyies de transport aeri, marítim i terrestre, a les quals s'obliga a col·laborar en el control, manteniment i expulsió de les persones rebutjades.

El reagrupament familiar, amb la nova norma, queda seriosament restringit i, de vegades impossibilitat, amb la qual cosa

es viola presumptament una part de la Declaració Universal dels Drets Humans. Tampoc el famós "visat" de recerca d'ocupació, de tres mesos, serà cap solució, ni tan sols parcial. Aquesta mesura, aplicada amb segons quins elements clarament discriminatòris, pot acabar, en el cas dels qui no aconsegueixin feina en aquest període, incrementant el col·lectiu d'exclusos no regularitzats.

Però pot ser que l'apartat més agressiu que conté la nova disposició, per les conseqüències que generarà, sigui obligar les administracions locals a facilitar les dades del padró municipal a la policia. Si tenim en compte que l'empadronament permet actualment, als inscrits no regularitzats, accedir a la sanitat i a l'educació públiques, podem fer-nos la idea que, si a partir d'ara el padró és una mena de "llista negra" per expulsar, molts

**"Immigració,
delinqüència i
terrorisme semblen
completar un
cercle argumental
que es projecta a la
societat
en un missatge
clarament
xenòfob."**

d'ells s'estimaran més renunciar a aquests drets bàsics, abans que figurar en aquest padró.

És important, per poder calibrar la importància social que tindrà la nova normativa, el nombre de persones que hi ha sense regularitzar. Lògicament, només podem fer una aproximació, perquè no hi ha manera de saber-ho amb exactitud. Oficialment, el nombre d'estrangers no regularitzats surt de la diferència que hi ha entre la xifra d'immigrants del padró municipal, subministrada per l'INE, i la dels estrangers regularitzats, que controla el Ministeri de l'Interior. I tot això, amb moltes reserves, perquè no totes les persones que vénen sense papers estan empadronats.

Les dades oficials són més que eloqüents: a finals de l'any 2000, ambdues dades coincidien, per la qual cosa cal pensar que els immigrants no regularitzats eren relativament pocs. Però en acabar l'any 2001 la diferència (el nombre de no regularitzats) era de 261.597; a finals de 2002 la xifra va pujar a 653.943, i a finals de 2003 se'n varen comptabilitzar oficialment 852.889 (veure gràfic). És raonable pensar que les xifres reals estiguin per damunt de les oficials, i molt probablement se situïn al voltant del milió de persones en tot l'Estat, de les quals a les Balears n'hi hauria prop de 40.000, segons diverses fonts. Per tant,

es pot afirmar que la Llei d'estrangeria 8/2000, que va entrar en vigor el 23 de gener de l'any 2001, no només ha generat l'aparició d'aquest col·lectiu creixent d'exclosos, amb un augment mitjà reconegut de 300.000 persones per any, sinó que també tot això és la constatació del seu fracàs, com no podia ser d'una altra manera.

Si consideram que el fenomen de la immigració, sobretot si no s'aborden els desequilibris estructurals que el provoquen, és imparabile, podem augurar a curt i mitjà termini un fort i constant augment del nombre de no regularitzats. I, si a aquests col·lectius se'ls condemna a l'absència dels seus drets més elementals, a la precarietat i a la clandestinitat, podem afirmar que a la nostra societat s'instaurarà, si no li posam remei, un autèntic estat d'autèntic "apartheid".

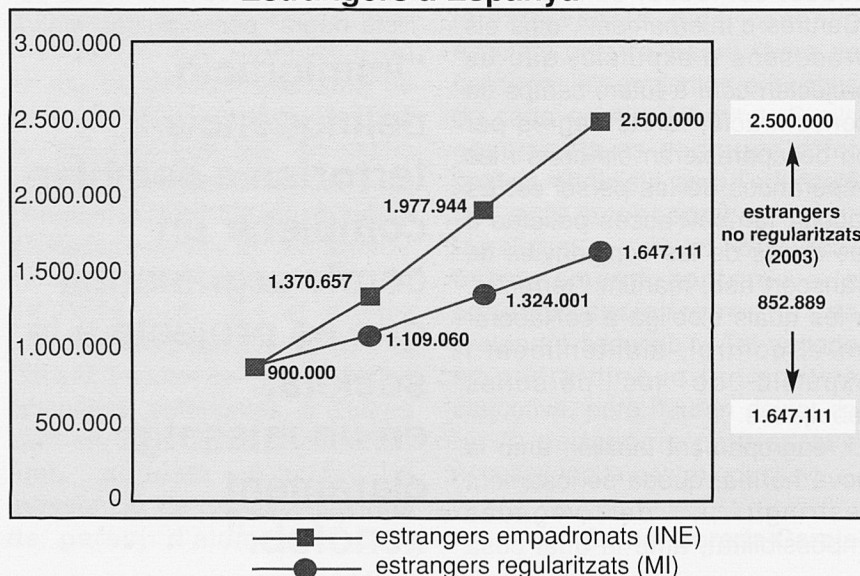
A més de tot això, i d'altres aspectes que no es poden resumir en aquestes línies, la Llei al·ludida provocarà que la precarietat laboral i social dels immigrants, per l'efecte dòmino, incrementi encara més la ja de per se situació precària del conjunt de la població treballadora, i empenyi a la baixa les condicions de treball i la defensa dels drets laborals. En aquest sentit, la Llei d'Estrangeria és un seriós atemptat contra els drets de tots i totes els treballadors i les treballadores, i les organitzacions sindicals hauríem de prendre bona nota de tot plegat.

El Govern del Partit Popular, amb bastant de demagògia, és molt

aficionat a relacionar immigració amb delinqüència. Ara sembla, però, que volen donar una passa més, ja que en l'Exposició de Motius de la nova Llei Orgànica es parla de "mejorar el fortalecimiento de los instrumentos disponibles para garantizar la seguridad en los transportes internacionales, especialmente los aéreos", en clara al·lusió al terrorisme. Immigració, delinqüència i terrorisme semblen completar un cercle argumental que es projecta a la societat en un missatge clarament xenòfob. I és curiós que la nova disposició legal inclogui la creació d'un "Observatorio Español del Racismo y la Xenofobia", en teoria per combatre aquestes actituds. De manera farisaica, l'incendiari, després de calar foc, vol comparèixer com a bomber. En matèria d'immigració, com en general sol succeir, la repressió no només no soluciona els

problemes existents, sinó que, a més, n'afegeix d'altres encara més greus. En un context mundial de desequilibris i injustícies cada dia més aguditzat, si no s'aborden aquests problemes des de les seves arrels, intentar contenir o reprimir l'entrada d'immigrants és un exercici tan inútil com voler posar-li portes al camp. Si la gent immigrant ve per poder treballar i viure dignament, i no per una altra cosa, i considerant que els immigrants són necessaris, per motius laborals i demogràfics, el que s'ha de menester no és repressió, sinó unes lleis d'acollida que acabin amb la clandestinitat i amb la precarietat, i que garanteixin als treballadors i a les treballadores els seus drets laborals i socials. Just allò que aspiraven trobar els nostres avantpassats quan hagueren d'emigrar des d'aquestes terres: acollida i respecte. No podem tenir tan magra la memòria.

Estrangers a Espanya

Font: INE, Ministeri de l'Interior i El País